

KAREN ERLAND

INTERAKSJON

BRYNE KUNSTFORENING - 2013

Stavanger 31.07.2013

Dear Karen,

thanks so much for having me over the other day! It was great to finally see the studio space and I was incredibly impressed with the space that you and Jens have built together. It was only my third visit to Bryne, after getting lost during my first and failed attempt at trying to find Kunstforeningen. I am starting to get a better sense of the region after a year in Rogaland and I have also been able to find Kunstforeningen successfully, so I have no excuse for not turning up at your opening!

I have to tell you I was very moved by looking at your work, especially the two ceramic plates with the writing on them. I am not writing this as a cliché. As a writer and curator, it is not often that I am overcome with emotion when looking at a piece of art. I can't even recall the last time something similar happened. I am not sure what the pieces triggered, but it certainly changed the way I was thinking about the work you had described to me over the phone and in your letter. That a simple inscription could hold such tremendous power was unexpected to me. Maybe something for me to talk to my therapist about? And I don't even have a therapist. Ha!

KJÆRE KAREN

MANGE TAKK FOR BREVET
DET VAR SVÆRT SÅ FLINK DU
VAR TIL Å SKRIVA. DU HAR VEL
VORTE STOR NÅ. EG SENDER
SNART EI DOKKE TIL DEG.

HELSING ASGAUT.

Call and response

In music, call and response describes a piece where two or more singers or musicians build a conversation through music. This conversation consists of distinct parts, different, yet in response to the other. It is a stylized form of communication, something we humans rely on a daily basis. To be heard, to understand, to change, to do, to live. It might not always take the form of music, but we speak, write, look, touch and move. All different ways of exchanging information and entering into a conversation. We take something integral to us, like the conversation, and develop it through style, in order to become sophisticated and complex communicators. We build this sophistication over time and we manage to form several distinct forms of communications, adapted to specific situations, spaces, individuals, times and media. We speak to lovers, friends, family, we speak in public, private, we speak to love, to spite, to agree, to inform, to laugh, to impress, to confuse. The list goes on and on, but we can do it all.

For her exhibition at Bryne Kunstforening, Karen Erland is using letters written to her at different stages of her life. Erland has been collecting these letters since she was able to read and write, and the letters themselves seem to have had an educational end. They provide insight into a young mind's encounter with a written language, a style of sorts, and the concept of the letter, as another style in the key of understanding. With an older brother at sea, Erland had a constant flow of exchanges with him across the sea. He was in turn educating and maintaining communication with a younger sibling and his family ashore. There are promises of a doll and tales of distant shores. However, this distance would not seem so great today. The late 50s and early 60s were, of course, vastly different, both in respects to communication and how we perceive distance. The immediacy of today's communication, and the advent of the information age, has been cultivated to an extreme. But there is no immediate response when writing a letter, perhaps only a projected reader at the time of writing, a construct residing on a piece of paper as an echo of the other. The content of a letter is expressed on paper, with a pen or pencil, sent off into the world, sealed in an envelope, assured with a stamp that it will reach its destination. This form of written conversation is left to linger and seldom do you get an immediate response or a face-to-face reaction. This archaic form of communication has been challenged and developed through the years, not just by other forms of written communication, but also by all technology that allows us to communicate. First perhaps by the immediacy of the telegraph, then the magic of the telephone and its elusive conversations across great distances, the nearly deceased fax machine, mobile phones, sms, the ambiguous e-mail, then instant messaging, social networking sites such as Friendster (RIP), MySpace,

KJÆRE ASGAUT

EI DOKKE

DU SENDER EI DOKKE

DU SENDER SNART EI DOKKE

EI DOKKE FRÅ DEG

EI DOKKE TIL MEG

HELING KAREN

Facebook, Instagram, and Snapchat. I am sure I am forgetting technologies that came and went, forms that did not last for long. And to think that the letter in itself is relatively ancient, while the e-mail, which we now cannot live without, is a mere babe. But it is this technology that has also affected how we perceive distance and our place in the world. A ship at sea was far, far away sixty years ago. Today, you can pick up the phone, e-mail or send a Vine message in order to say a quick hello, propose a marriage, break up a relationship or suggest conquering the world.

Clay has been the material that Erland has chosen to communicate with us. Clay has, like a letter, a specific timeframe, and is developed over a long number of years, containing information about its surrounding and its history. Erland has been working with clay for decades and has managed to develop a handwriting, like the words written by a girl of five years are the words written by a woman sixty years later, separated by sophistication, skill, intellect, muscles and life. The same person, with a different skill set, a voyage, a dialog developed over time, over life, over material, over insights, over and over. The works have taken their cues from nature, telling us about connections between form and time. There's a call and a response in there somewhere as well. A shape and another in response. Something inside something else. Something that would not be complete without the other. Just like the relationship between a sister and a brother. A drop of rain in the ocean. Significant and insignificant at the same time. Lost in time, yet still there.

Stavanger 31.07.2013

Dear Karen,

I still haven't been able to figure out what happened in your studio. Sometimes, when I look at something and I don't understand it, I might feel like a five year old. Someone trying to understand, but not being able to grasp the situation, or making sense of things. This feeling of not knowing is usually ignored when writing on contemporary art. The unknown should be explained and you should not be tripped up by some ceramic plates with words on them. If I put myself in the shoes of a five year old and see that particular work as a child, would I be able to understand it in a different way? Would that way be better? Would I be able to grow and become more sophisticated as I get increasingly acquainted with your work? Can I develop a dialog with your work over time? Am I left to ponder the work by myself?

We are certainly not left to our own devices, that much I know. As this exhibition is taking shape in your mind after we talked, I know you will be showing us what we need to understand. Looking at works of art has to be seen as a learning curve. We must maintain the idea that communication is key and that you, as an artist, is telling us something. We need to see your way of communicating and the manner in which you speak. The style of writing that you developed as a child has turned into an understanding of the magic of letter writing. The letters themselves are lost in time, anachronistically called upon in this exhibition.

Call and response

The exhibition might be considered one big call and response, one complete song consisting of different parts that react to the other. One part stems from the letters that Erland has carefully collected and cherished throughout the years and the other part consists of the organic forms that have also been collected, observed and represented by Erland. The two parts are already having a dialog through their common material, the shared space they exist in, and Erland's experience. This is a song I believe a viewer will be able to pick up on. When you enter into the material, both the physical materiality of the clay and the emotional material of the letters, the potential is revealed. The letters engraved in the wet clay, burnt in Erland's kiln, in her studio, in order to become this ceramic piece, transformed by her and transformed by fire. There is a poetic difference in the two materials referenced in the letter, between the clay that you see before you in the exhibition and the wafer thin paper the original letters were written on. The two become an elegiac cornerstone of this particular song, but it is the inscription, the words themselves that touched me that day when I saw the work in Erland's studio. The message she wrote to herself as a little girl, of a bygone moment, a message that travels in time and allows a repositioning of oneself, once again as a child, but with the experience, insight, and life of a woman. One form that informs the other. I might call Erland's work communication in this little essay, and someone else might call it an exploration of form. In the end we are able to explore a new body of work, which might be textual in its conception and draw upon language, but the works explore the same basis of communication, so please take time to listen and learn the song.

Geir Haraldseth

Stavanger, 31.07.2013

Kjære Karen

Takk for at jeg fikk komme på besøk til deg i går. Det var flott endelig å få se verkstedet, og jeg ble utrolig imponert over det rommet som du og Jens har skapt sammen. Det var mitt tredje besøk til Bryne, etter å ha gått meg vill den første gangen og mislyktes i forsøket på å finne Kunstforeningen. Jeg begynner å få mer kjennskap til regionen etter ett år i Rogaland, og jeg har også lyktes med å finne Kunstforeningen, så jeg har ingen unnskyldning for ikke å komme til åpningen av din utstilling!

Jeg må fortelle deg at jeg ble svært rørt av å se ditt arbeid, spesielt de to keramikkplatene med skrift på. Jeg skriver ikke dette som en klisje. Som skribent og kurator blir jeg sjelden overveldet av følelser når jeg ser et kunstverk. Jeg kan ikke huske sist noe lignende skjedde. Jeg er ikke sikker på hva verkene utløste, men det endret definitivt måten jeg tenkte på arbeidene, som du beskrev for meg over telefon og i ditt brev. At en enkel inskripsjon kunne romme så voldsom kraft kom overraskende på meg. Kanskje noe jeg må snakke med min terapeut om? Og jeg som ikke engang har en terapeut. Ha!

Call and response

I musikken beskriver «call and response» et stykke hvor to eller flere sangere eller musikere utvikler en samtale gjennom musikken. Denne samtalen består av distinkte partier, likevel som en respons mellom to ulike stemmer. Dette er en organisert form for kommunikasjon, noe vi mennesker er avhengig av daglig. For å bli hørt, for å forstå, for å endre, for å handle, for å leve. Ikke nødvendigvis alltid i form av musikk, men vi snakker, skriver, ser, berører og beveger. Alle ulike måter å utveksle informasjon på og inngå i en samtale. Vi bruker noe vi har i oss, som samtalen, og utvikler en stil for å bli ytterligere sofistikerte og komplekse i vår kommunikasjon. Vi bygger denne perfektioneringen over tid, og vi klarer å skape flere distinkte måter å kommunisere på, tilpasset ulike situasjoner, rom, personer, tid og media. Vi snakker med venner, familie, dem vi elsker; vi snakker offentlig, privat, vi snakker for å elske, for å spotte, for å enes, for å informere, for å le, for å imponere, for å forvirre. Listen fortsetter og fortsetter, men vi kan gjøre alt dette.

Til utstillingen i Bryne kunstforening har Karen Erland brukt brev skrevet til henne i ulike stadier av livet. Erland har tatt vare på disse brevene fra hun lærte å lese og skrive. Og brevene synes å ha hatt en oppdragende virkning. De gir innsikt i et ungt sinns møte med et skriftlig språk, en måte å uttrykke seg på, og brevets form, som en nøkkel til å forstå. Med en eldre bror til sjøs, fløt brevvekslingen jevnt over havet. Han vekslet i sine brev mellom å være oppdragende og det å opprettholde kommunikasjonen med et yngre søsken og familien hjemme. Her er løfter om en dokke og fortellinger om fjerne horisonter. Avstanden vil nok ikke virke så enorm i dag. Slutten av 1950-årene og tidlig 60-tall var svært annerledes, både med tanke på kommunikasjon og hvordan vi oppfatter avstand. Umiddelbarheten i dagens kommunikasjon er blitt utviklet til det ekstreme. Men det gis ikke noen øyeblikkelig respons når vi skriver et brev, kanskje ser vi bare for oss en leser når vi skriver, en usynlig ånd som hersker over vårt brev som et ekko av den andre. Innholdet uttrykkes på papir, med en penn eller blyant, sendes ut i verden, forseglet i en konvolutt, med et frimerke som forsikring for at det kommer frem til riktig sted. Denne formen for kommunikasjon er langsam og sjelden får du en umiddelbar respons ansikt til ansikt. Denne arkaiske formen for kommunikasjon er blitt utfordret og utviklet gjennom årene, ikke bare av andre skriftlige uttrykksformer, men også av all teknologi som tillater oss å kommunisere.

Først av telegrafens hurtighet, så av telefonens magi og de mange ugripelige samtaler over store avstander, den nesten utrydda faksmaskinen, mobiltelefoner, sms, den tvetydige e-mailen, så chatting, deretter sosiale nettverk som Friendster (RIP), MySpace, Facebook, Instagram, og Snapchat. Jeg glemmer sikkert teknologier som kom og gikk, former for kommunikasjon som ikke varte lenge. Å tenke at brevet i seg selv er forholdsvis gammelt, mens e-mailen, som vi nå ikke kan klare oss uten, kun er en liten baby. Men det er denne teknologien som også har påvirket hvordan vi oppfatter avstand og vår plass i verden. Et skip til sjøs var langt, langt borte for 60 år siden. I dag kan du ta telefonen, sende en e-mail eller en Vine for å si et raskt hallo, fri til din elskede, avslutte et forhold eller foreslå å erobre verden.

Leire er materialet Karen Erland har valgt til å kommunisere med oss. Leiren har, som et brev, en spesifikk tidsramme, som er utviklet gjennom en rekke år, og inneholder informasjon om dens omgivelser og sin historie. Erland har jobbet med leire i flere tiår og har utviklet en egen skrift. På samme måte som ordene skrevet av en fem år gammel jente er ordene skrevet av en kvinne 60 år senere, adskilt av eleganse, evner, intellekt, kropp og liv. Den samme personen, med ulike ferdigheter, en reise, en dialog utviklet over tid, gjennom livet, gjennom materialet, gjennom innsikt, om og om igjen. Arbeidene er inspirert av naturen, og forteller oss om sammenhengen mellom form og tid. Det er et rop og et svar der også et sted. En form og som respons en annen. Noe i noe annet. Noe som ikke ville vært helt, uten det andre. Som forholdet mellom søster og bror. En regndråpe i havet. Betydningsfullt og uviktig på samme tid. Tapt i tiden, men likevel her.

Stavanger, 31.07.2013

Kjære Karen

jeg har ennå ikke vært i stand til å skjønne hva som skjedde i ditt verksted. Noen ganger når jeg ser på noe og jeg ikke forstår det, føler jeg meg som en femåring. En som forsøker å forstå, men som ikke er i stand til å gripe situasjonen, eller finne en mening. Denne følelsen av ikke å forstå blir som oftest ignorert når det skrives om samtidskunst. Det ukjente skal forklares, og noen keramikkplater med ord på skal ikke få deg til å miste besinnelsen. Dersom jeg så disse arbeidene gjennom øynene til en femåring, ville jeg da være i stand til å forstå dem på en annen måte? Ville den måten vært bedre? Kunne jeg vokse og bli mer sofistikert etter hvert som jeg ble stadig mer kjent med ditt arbeid? Kan jeg utvikle en dialog med arbeidet ditt over tid? Er jeg overlatt til meg selv å fundere over arbeidene?

Vi er definitivt ikke overlatt til oss selv, så mye vet jeg. Ettersom denne utstillingen tar form i tankene dine etter vi snakket sammen, vet jeg at du vil vise oss hva vi trenger for å forstå. Å betrakte kunstverk må ses på som en læringskurve. Vi må holde fast i ideen om at kommunikasjon er nøkkelen og at du som kunstner forteller oss noe. Vi trenger å se hvordan du kommuniserer og i hvilket språk. Skriften du utviklet som barn er blitt til en forståelse av brevskrivningens magi. Brevene er slukt opp av tiden, anakronistisk brakt tilbake i denne utstillingen.

Call and response

Utstillingen vil kanskje bli oppfattet som et eneste stort rop og svar, en komplett sang med ulike deler som kommuniserer med hverandre. En del stammer fra brevene som Erland omsorgsfullt har samlet og kjærlig tatt vare på gjennom årene, den andre delen består av de organiske formene som også er blitt samlet, observert og gjenskapt av Erland. De to delene har allerede en dialog gjennom bruk av samme materiale, det felles rommet de eksisterer i, og Erlands erfaring. Dette er en sang jeg tror betrakteren vil være i stand til å ta til seg. Når du trenger inn i substansen, både leirens fysiske materialitet og det følelsesmessige innholdet i brevene, avdekkes potensialet. Brevene er inngravert i våt leire, brent i Erlands ovn, i hennes verksted, for å bli keramiske objekt, transformert av henne og transformert av ilden. Det er en poetisk forskjell mellom materialene der brevene er referert, mellom leiren du ser foran deg i utstillingen og det løvtynne papiret som de originale brevene ble skrevet på. Disse to blir en vemodig hjørnestein i denne spesielle sangen, men det er inskripsjonen, ordene selv som rørte meg da jeg så arbeidene i Erlands verksted. Beskjeden hun skrev til seg selv som liten jente, fra en svunnen tid, en hilsen som reiser gjennom tiden og tillater seg selv en reposisjonering, nok en gang som et barn, men med erfaringen, innsikten og livet til en kvinne. En form som informerer den andre.

Jeg kunne kanskje beskrevet Erlands arbeid som kommunikasjon i dette lille essay, andre vil kanskje betegne det som utforskning av form. Til slutt er vi i stand til å utforske et nytt verk, som nok har sitt utspring i tekst og språk, men arbeidene utforsker det samme utgangspunktet for kommunikasjon, så vennligst bruk tid til å lytte og lære sangen.

Geir Haraldseth

BREVET

Det fyrste brevet fekk eg fem år gamal, brev skrive med blokkbokstaver for at eg skulle forstå.

Eg les og forstår, sender svar attende, korrespondansen varer i 20 år.

Det byrjar med lovnad om ei dokke, det utviklar seg til gjensidige tankar om liv og død.

Posten kom kvar dag, iblant var det brev, ofte til heile familien. Breva blei lesne høgt, det var ei heilag stund.

Eg byrja sjølv å skriva brev, skreiv ned eigne tankar og opplevingar. Det var som å senda frå seg ein liten bit av seg sjølv, så var det å venta.

Ville brevet finna vegen dit det skulle?

Ville eg få svar?

Kom eg til å få eit brev som var bare mitt?

Brevet kom, flypost med frimerke og stempel. Mitt namn og adresse på framsida, avsendar på baksida.

Det var bare mitt, det kom frå eit anna land langt borte. Det var frå bror min, skrive med store bokstavar.

Ein skriv eit personleg brev, delar eigne tankar, sendar det frå seg, brevet skiftar eigar.

Konvolutten med frimerke, adresse og avsendar, skjuler og vernar det som ligg inni. Eit lite objekt vert motteke.

Brevet var ditt, men blir mitt. Svarer eg deg blir mitt brev, ditt brev.

Dine ord blir ikkje mine ord, men mine ord byggjer vidare på dine ord.

Utstillinga INTERAKSJON inneheld keramiske arbeid og brev frå samlinga mi.

Med naturen og breva som inspirasjon, utformer eg det keramiske uttrykket.

Fellesnemnaren er samspel i naturen og i menneskelege relasjonar, vekslinga mellom det som var, det som er, og det som blir.

Karen Erland

THE LETTER

Five years old I got my first letter, written in capitals so I could understand. I read and understand, I reply, the correspondence last 20 years.
It starts with a promise of a doll, it develops into thoughts about life and death.

The post arrived every day, sometimes with letters, often to the whole family. The letters was read aloud, it was a sacred moment.
I started to write letters, wrote down my own thoughts and experiences. It was like sending a small piece of myself, then I waited.
Would the letter find it's way?
Would I receive answer?
Might I get a letter that was just mine?
The letter arrived, air mail with stamp and postmark. My name and address on the front, sender on the back of the envelope. It was mine only, came from another country far away. It was from my brother, written in capitals.

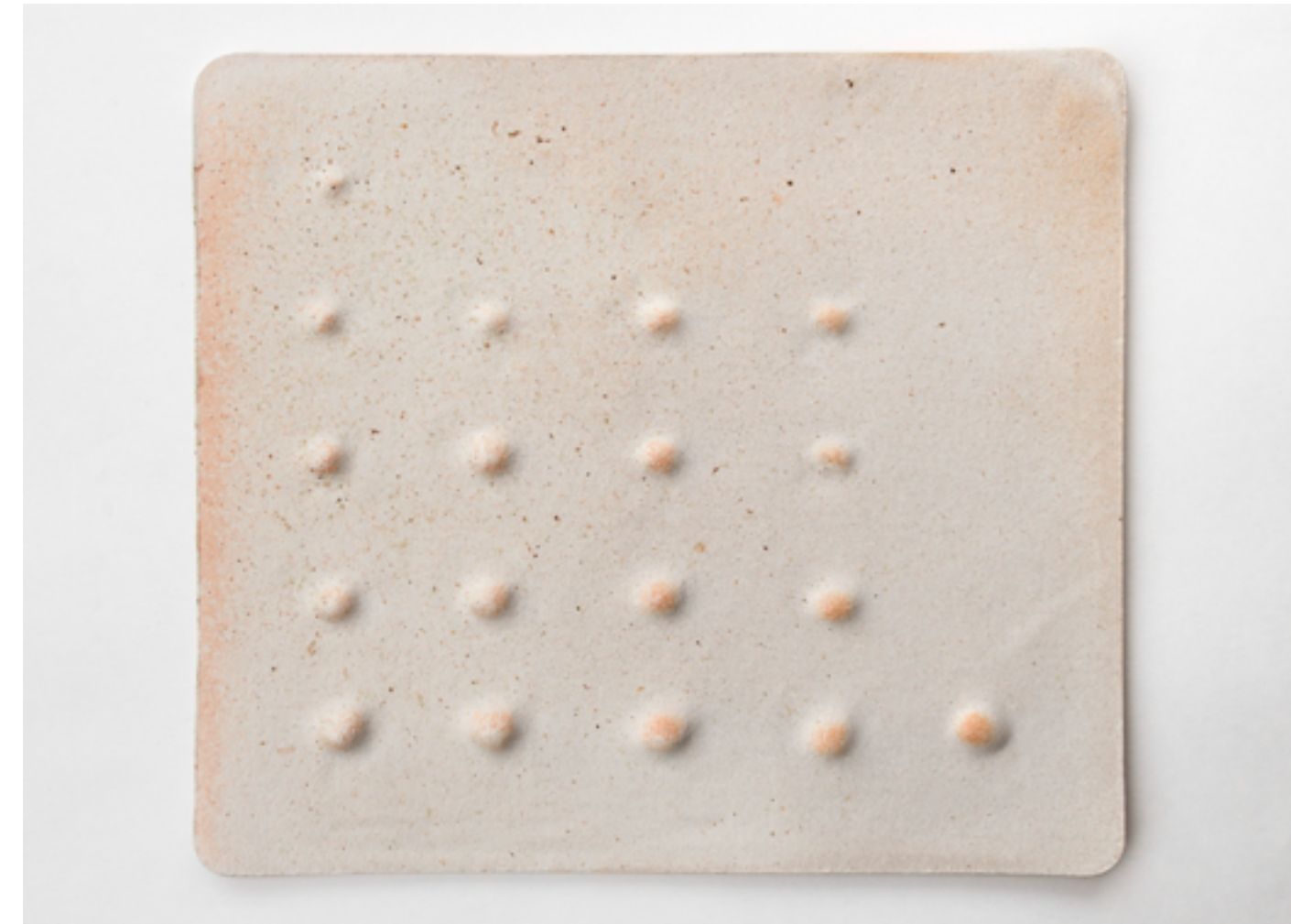
You write a personal letter, share your thoughts, send it away and the letter get a new owner.
The envelope with stamp, address and sender, hide and protect the contents. A small object is received.

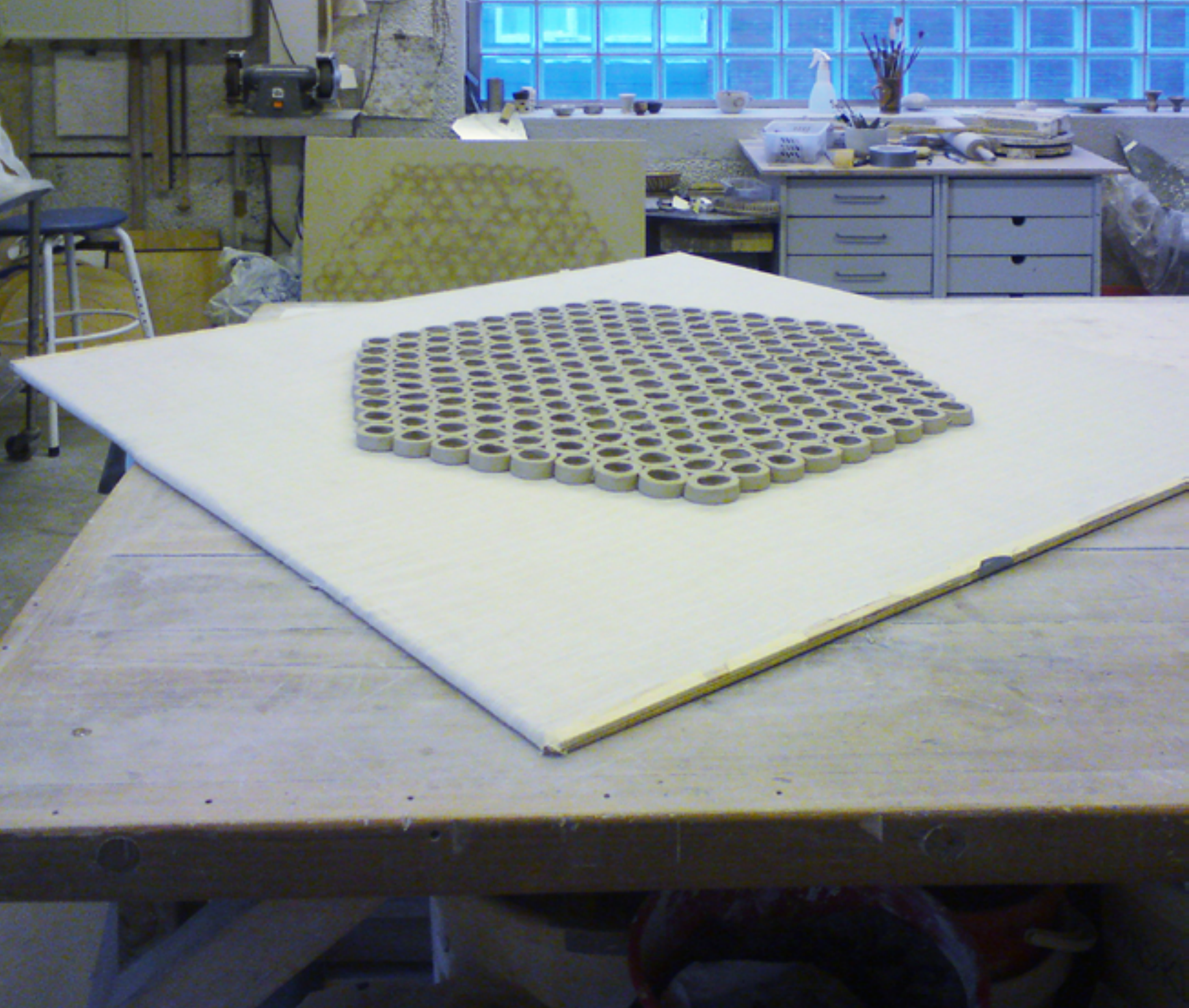
The letter was yours, but becomes mine. If I answer you, my letter becomes your letter.

Your words will not be mine, but mine grows from yours.

The exhibition INTERACTION contains ceramics and personal letters. Nature and letters inspires and give form to my ceramic expression. In all of my works you will find a dialogue with nature and human relations, a change between what was, is and what will be.

Karen Erland

CV- KAREN ERLAND

Fødd: 29.12.46
 Privat adr: Holmav.13a, 4344 Bryne
 Verkstad: 1300 KJ-ERLAND
 Hetlandsgt.14, 4344 Bryne
 Mob: 41575355
 E-mail: karen@jkn.no

UTDANNING
 Keramikar, autodidakt

SEPARATUTSTILLINGAR

2013	2009	Bryne kunstforening
2006	1996	Hå gamle prestegard
2004		Grimstad kunstforening
2003		Punktutstilling, Hå gamle prestegard
1993		Sola kulturhus
1992		Sandnes kunstforening

GRUPPE – UTSTILLINGAR

2012	Jærlandskapet som ressursgrunnlag, Vitengarden, Nærbø
2008	”Golden Rain”, Installasjon av Michael Petry ”, Eigerøy fyr
2008	”A World of Folk”, Sandnes
2007	The First Jingzhe International Ceramic Exhibition” Shanghai Wison Art Center, China

2005		Lysthuset i Nærbøparken
2005	1995	Fotland Mølle
2004		”Bowl´d and Beautiful”, Ceramic Art Gallery, Sydney
2001		Vårutstillingen, Galleri Steen, Oslo
2000		Vevringutstillinga, Sogn og Fjordane
2000	1994	Galleri Falkum, Skien
1998		Sommerutstilling i Seljord
1998		8 frå Rogaland, Sandefjord kunstforening
1996		”Taffel”, Hå gamle prestegard
1995		”Kar”, NK Rogaland, ICOM, Stavanger
1994		”Liten / stor”, Stavanger kunstforening
1992		Rogaland kunstsenter
1990		Hå gamle prestegard

ÅRS- OG LANDSDELSUTSTILLINGAR

1993	1992	Norsk kunsthåndverk
------	------	---------------------

KONSULENT FOR UTSMYKKINGAR

2009	Rosseland skule, Time kommune
2009-2012	Stavanger katedralskole - Bjergsted, Rogaland fylkeskommune
2005	Buggeland skole, Sandnes kommune
2004	Monument for Åse - Marie Nesse, Klepp kommune
2002	Tastarustå idrettshall, Stavanger kommune
2001	Tastarustå skole, Stavanger kommune
1992	Jadar skole, Sandnes kommune

UTSMYKKING

2009	Forum Jæren, Bryne
2004	Hetland Næring, Bryne

INNKJØPT AV

2009	Bryne kunstforening
2007	Haaland AS, Vigrestad
2006	1992 Time kommune
1996	1992 Norsk kulturråd
1994	Suldal kommune

REPRESENTERT I SAMLINGAR

1999	Sogn og Fjordane kunstmuseum
2008	Permanent Museum Collection of commitee, Shanghai, China

STIPEND

2008	Visningsvederlagets fordjupingsstipend
2009	2006 Statens utstillingsstipend
2005	1994 Statens reisestipend
2001	1998 Rogalands fylkes kulturstipend, m. Jens Erland

PRISAR

2009	Rogaland fylkes kulturpris, m. Jens Erland
2007	Stavanger Aftenblads kulturpris, m. Jens Erland

STUDIEREISER

2008	Kina
2005	2001 Korea
1998	Stockholm
1994	Finnmark
1990	Japan

ANNA RELEVANT VERKSEMD

2012	Redaktør, katalog kunstprosjektet Ekko, Stavanger Kulturskole og Stavanger Katedralskole-Bjergsted, m. B. Østebø
2010	Registrert som kunstkonsulent i KORO
2009	Gjennomførte seminaret «Materialitet» m. S. Gjesdal, samarbeid med RKS og NKVN
1999	«Kortprosjektet» NK Rogaland, m. Linnèa Blakèus Calder
1999	Kurator for utstillinga «Ilåd», Hå gamle prestegard, m. Jens Erland

MEDLEMSKAP

NKVN (NK Vest- Norge)
 NK-Norske Kunsthåndverkere

Finn E. Våga	omsett til norsk	s. 12-19
Finn E. Våga	omsett til engelsk	s. 24
NetPrint	trykking	
Karen Erland	design	
FOTO:		
Tore T. Wiig	omslag	
	Brev 1957	s. 3
	Brev på leirplate	s. 4
	Gjendikta brev	s. 6
	Samspel I, detalj	s. 10
	Samspel I	s. 11
	h.14 , b.70, d.67 cm	
	Avsendar	s. 13
	Brev 1964	s. 16, 17
	Krusedull, detalj	s. 20
	Krusedull, detalj	s. 21
	Relieff I	s. 23
	h.36, b.40 cm	
	Relieff II	s. 25
	h.36, b.40 cm	
	Transparent skålform II	s. 28
	h.22, b61, d.60 cm	
	Transparent skålform III	s. 29
Jens Erland	arbeidsbilete	s. 26, 27
	arbeidsbilete	s. 30, 31

